

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1089/2017
15.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Андрије Обрадовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.229/16 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.180/17 од 09.08.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.11.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Андрије Обрадовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.229/16 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.180/17 од 09.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр.229/16 од 07.03.2017. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 39.000,00 динара, те да на име паушала уплати у корист буџетских средстава суда износ од 7.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.180/17 од 09.08.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Андрије

Обрадовића и потврђена је пресуда Основног суда у Ваљевоу К.бр.229/16 од 07.03.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Андрија Обрадовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона, али се из образложења захтева може закључити да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да се у радњама окривљеног АА не стичу обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, обзиром да изговорена претња окривљеног телефонским путем не представља угрожавање сигурности оштећеног ББ, јер је иста условна, пошто је стављање у изглед неких могућих непријатности које би оштећени имао било условно и односило се само за случај да оштећени настави да својим недоличним понашањем и даље угрожава супругу окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела, датог у оптужном акту Основног јавног тужиоца у Ваљевоу Кт.бр.740/15 од 26.04.2016. године и утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени АА „... угрозио сигурност оштећеног ББ претњом да ће напасти на његов живот и тело, на тај начин што је са свог мобилног телефона ... позвао оштећеног на његов број мобилног телефона ... и упутио му претњу да ће га убити, рашчечерчити, послати људе да га убију, због наводног малтретирања његове супруге ВВ на послу, након чега је оштећени прекинуо везу и из страха се није јављао на поновне позиве који су уследили од стране окривљеног у наредних сат времена, потом је отишао до свог брата ГГ ... где му је поново зазвонио телефон и ... где се сведок ГГ јавио на телефон и окривљени је поново упутио претњу: „..., што правиш проблеме са мојом женом, што је малтретираш, што је кињиш, немој да пошаљем некога да те поломи, да постанеш инвалид, не знаш ти ко сам ја! ...“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Наиме, по налажењу Врховног касационог суда, овако упућена претња окривљеног се не може сматрати условном, како то погрешно у захтеву наводи бранилац окривљеног, већ представља непосредну претњу нападом на живот и тело оштећеног. Ово са разлога јер је окривљени критичном приликом оштећеном упутио озбиљну, директну и конкретну претњу да ће напасти на његов живот и тело, која претња по оцени овога суда ништа не условљава, а која је несумњиво код оштећеног створила осећај страха и угрожености за сопствени живот и телесни интегритет, а што је у конкретном случају довољно за постојање предметног кривичног дела.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Андрије Обрадовића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,

За Председника већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић